

[Viggo Starcke.]

regeringen og siger, der er underskud på handelsbalancen. Aviserne skriver lange lederartikler om, at der er underskud på handelsbalancen, men der har altid været underskud på handelsbalancen, det skal der være; det er kun et spørgsmål om, hvorvidt dette underskud på handelsbalancen ledsages af gældsstiftelser eller ikke. I årene fra 1913 til 1931, da vi gik ind i planøkonomien, importerede Danmark for 5 milliarder kroner mere, end vi eksporterede, uden at gælden forøgedes, nemlig på grund af de såkaldte usynlige indtægter.

Man påpeger, at der i dag er underskud på betalingsbalancen, og det er der. Hvorfor er der det? Fordi man har sat den selvregulerende faktor ud af kraft: kronkursen. Meningen med en kurs på pengene er den, at den skal virke som en indikator, således at hvis man importerer for meget og der bliver for stor efterspørgsel efter sterling og dollars, så vil kronkursen vise det, så at man i tide kan gribe ind; men når man sætter denne selvregulerende faktor ud af kraft og fastholder en krampagtig tvangskurs på kronen, så kan man ikke se det i tide, og så kommer disse pludselige krak og kriser.

I diskussionen om alt dette glemmer man imidlertid en meget vigtig balance, nemlig kapitalbalancen. Danmark er et rigt land. Vi har forøget kreaturbesættningerne meget stærkt; vi har forøget besættningerne af svin med en halv million i det sidste år, og i sidste måned er der importeret korn- og foderstoffer for omtrent 300 mill. kr. Disse importerede varer er dog faktisk noget værd. Der har ligeledes fundet import sted af metaller, også det er noget. Her ligger en stor del af forklaringen på de vanskeligheder, man har med betalingsbalancen. Hvis man altså skal gøre hele Danmarks stilling op, så er den ikke så alvorlig, som oppositionen antyder, for oppositionen glemmer at omtale kapitalbalancen.

Jeg tror, at landet er vel tjent med, at man behandler den foreliggende krise sagligt og roligt og ikke partipolitisk. Den krise, vi står i i dag, er ganske vist ikke smigrende for den nuværende regering, men den er efter vort skøn ikke så alvorlig, som aviserne, både til venstre og til højre,

slår den op til at være, og ved dette avis-skriveri er der ligesom skabt en panik, som har fået importører og forretningsfolk til at købe ind i tide, inden der sker noget.

Med hensyn til de forslag, regeringen nu kommer med, kunne man ganske roligt spørge: Hvad siger egentlig den jævne mand? Han siger: det er jo fup, det er teater det hele; man giver os lønforhøjelse den ene måned, og et par måneder efter tager man det fra os i skatter. Det er ikke gavnligt for tilliden til folkestyret, det er ikke gavnligt for landets anseelse — og aldeles ikke for kronens anseelse.

Det danske folk er meget dygtigt; både landmændene, arbejderne, handelsstanden og skibsfarten er fremragende, og det er rimeligt, at når der produceres mere, når der arbejdes dygtigt, at lønnen så bliver større. Vore funktionærer er også dygtige, selvom man skønner, vi har fået lovlig mange af dem. I øjeblikket er der dobbelt så mange mennesker i Danmark til at kontrollere det samme antal borgere, som vi havde, før vi gik ind i planøkonomien — det er dyrt, og det er ikke produktivt. Alligevel er produktionen stor, og mulighederne for fremtidig produktion er store med de besætninger, vi har, med den høje beskæftigelse og med hele den økonomiske virksomhed. Men alligevel er der krise. Hvorfor? Hvorfor går Danmark fra krise til krise?

Ja, vi har jo alle disse stigninger: skatterne, som er 5- eller 6-doblede siden før krigen, den offentlige gæld, pantegældens enorme vækst og alt det der. Nu har vi fået en Europarekord på rentens område. Vi har stadig en mængde restriktioner for handelen, og vi laver stadig inflation.

Så er der kronenedskæringerne. Socialdemokratiet, venstre og det radikale venstre har været med til at foretage alle disse kronenedskæringer. De konservative var ikke med ved Kanslergadeforliget, og de konservative tog nogle små reservationer i 1949, men gik ikke imod en betydelig devaluering, og denne kronenedskæring har rystet tilliden til kronen fremover. Den jævne mand føler sig snydt. Småsparerne, folk, der gerne vil klare sig selv, selv-pensionisterne føler sig narret, fordi de ikke får de penge igen, som de har sparet op; de får kun en trediedel af, hvad de har